

MINISTER
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

Warszawa, dnia 28 listopada 2012 r.

DUS/0700/434/BS/12

KABINET MARSZAŁKA SENATU

opisano dn. 29.11.12.
nr 5426 podpis *Borusiewicz*

p.R. Rejtel
30.11.12
9984

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

W związku z przekazaniem przy piśmie z dnia 16 listopada 2012 r., znak: BPS-043-20-822/12 oświadczeniem złożonym przez pana senatora Władysława Ortyła na 20. posiedzeniu Senatu w dniu 9 listopada 2012 r. dotyczącym sprawy przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy dla pana Zdzisława C. [REDAKTED] uprzejmie wyjaśniam.

Rozpatrywanie indywidualnych spraw z zakresu ubezpieczenia społecznego leży w wyłącznej gestii Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odbywa się na podstawie obowiązujących przepisów. Od decyzji Zakładu przysługuje odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych obu instancji.

Jak wynika z oświadczenia Pana Senatora, przedstawiona sprawa jest obecnie przedmiotem postępowania odwoławczego przez sądem apelacyjnym.

Zgodnie z postanowieniami art. 173 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej sądy są władzą odrębną i niezależną od innych władz. Żaden organ czy instytucja nie posiada uprawnień do ingerencji w sprawy będące przedmiotem rozpoznania i orzekania przez niezawisłe sądy. W zakresie orzekania sędziowie są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom. Oznacza to, że sędzia podejmuje rozstrzygnięcie w sposób niezależny, na podstawie prawa i zgodnie ze swoim sumieniem i wewnętrznym przekonaniem. Do kontroli orzecznictwa sędziów i zmiany wyroku uprawnione są wyłącznie sądy w trybie określonym przepisami Kodeksu postępowania cywilnego. Prawomocne orzeczenie sądu jest wiążące dla wszystkich organów.

Nie jest zatem prawnie możliwe spełnienie oczekiwań Pana Senatora o objęciu przez Ministra Pracy i Polityki Społecznej nadzoru nad sprawą pana Zdzisława Ó [REDACTED]

Jednocześnie pragnę poinformować, że zgodnie z ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) warunkiem koniecznym do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego i istnienie niezdolności do pracy, która powinna powstać w wymienionych w ustawie okresach albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Orzekanie o niezdolności do pracy do celów ustalenia uprawnień do świadczeń, do których prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy należy do zadań lekarzy orzeczników i komisji lekarskich Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Dokonują oni oceny niezdolności do pracy, jej stopnia i ustalają datę powstania niezdolności do pracy, trwałość lub przewidywany okres niezdolności do pracy, związek przyczynowy niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, niezdolność do samodzielnej egzystencji i celowość przekwalifikowania zawodowego.

Jeżeli nie ma możliwości ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, natomiast ustalono okres, w którym niezdolność do pracy powstała, za datę powstania niezdolności do pracy przyjmuje się datę końcową tego okresu. Jeżeli nie ma możliwości ustalenia ani daty, ani okresu powstania niezdolności do pracy, za datę powstania niezdolności przyjmuje się datę zgłoszenia wniosku o świadczenie.

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy lekarz orzecznik i komisja lekarska uwzględniają stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Natomiast orzecznictwo prowadzone przez powiatowe i wojewódzkie zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności jest systemem pozaubezpieczeniowym i pozarentowym. System ten ustala przede wszystkim prawny status niepełnosprawności do celów korzystania z ulg i uprawnień oraz form rehabilitacji zawodowej i społecznej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721, z późn.zm.). Posiadanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności pozwala korzystać z szeregu form

pomocy, m.in. zniżek w komunikacji, ulgach w różnego rodzaju opłatach, usługach socjalnych i opiekuńczych świadczonych przez instytucje pomocy społecznej, uzyskania odpowiedniego zatrudnienia, możliwości uczestniczenia w szkoleniach czy korzystania ze ściśle określonych przywilejów pracowniczych.

Osoba posiadająca orzeczenie o stopniu niepełnosprawności nie zostanie uznana za osobę niezdolną do pracy w myśl przepisów ustawy emerytalnej. Orzeczenie o stopniu niepełnosprawności nie jest bowiem traktowane na równi z orzeczeniem o niezdolności do pracy. Nie wywiera zatem skutków prawnych, jakie ustawa łączy z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS (komisji lekarskiej).

Kwestia relacji orzeczenia o niepełnosprawności i niezdolności do pracy została rozstrzygnięta w orzecznictwie, które zgodnie przyjmuje, że orzeczenie o stopniu niepełnosprawności nie jest równoznaczne z orzeczeniem o niezdolności do pracy jako przesłance prawa do renty (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2011 r., I UK 96/11, LEX (Lex Omega 43/2012), z dnia 4 lutego 2010 r., III UK 60/09, LEX 585847, z dnia 11 marca 2008 r., I UK 286/07, OSNP 2009, nr 13-14, poz. 178, z dnia 4 marca 2008 r., II UK 130/07, OSNP 2009 r., nr 11-12, poz. 156, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., II UK 77/05, OSNP 2006, nr 23-24, poz. 372).

Z poważaniem
MINISTER
z up. PODSEKRETARZ STANU
Marek Bucior